

Clash Ulfshane

Verden er af lave, og det er magiens yngel, der bærer skylden.

Hadet får mit blod til at koge. Det er for stort til, at min krop kan indeholde det; jeg brister snart. Lad det komme, det betyder intet. Mit syn danser med hvert hjerteslag, og verden er rød for mine øjne. Lugten af blod og brændt kød afslører, at det ikke kun er mit raseri, der farver verden rød. Jeg brøler alt mit had og trods til verden. Lyden af et fanget rovdyr, der er klar til at flå, hvad som helst. Men jeg kan høre desperationen under. Det er ikke en udfordring, for jeg kan ikke gå i kamp. Forræderi af den værste slags. Jeg har hjulpet dem. Jeg har vist dem nåde. Selv troldtøj fortjener en chance, de havde ikke gjort noget galt. Nu har de. Jeg sværger ved min ære, ved mit navn, ved mit liv, at jeg skal få min hævn. De skal ikke se mere nåde. Jeg begår ikke den fejl igen. Jeg slider imod rebene, men det er håbløst. I aften vil de ende alt, hvad jeg er. Jeg ved, at der går en derude med mit ansigt. De har sat det hele op, så det ligner, at jeg er skyldig. Jeg er skyldig. Det er min fejl, at de er her, hvis ikke jeg havde stoppet mine mænd i det tidsfordriv, det var dem at angribe spidsørerne. Deres maskerade er unødvendig.

Jeg hører ikke hans skridt og opdager ham ikke, før han er så nær, at jeg kan fornemme stanken af muggent mos igennem alt det andet. De er stille som døden, de forbandede knivsører. Men hans ører er ikke spidse i dette øjeblik. Hans ansigt er mit. Hans had er hans eget. Det kan ikke måle sig med mit. I tavshed betragter jeg ham. Jeg kan mærke min kæbe dirre i raseri, imens jeg overvejer, hvorledes jeg kan ende hans elendige liv. Det er ikke rebene, der holder mig tilbage, men min stolthed. Han skal ikke have nydelsen af at se min afmagt.

De to mænd står overfor hinanden. Som spejlbilleder. Et absurd billede i regnvåde gader, hvor vandet glimter som blod, og blodet er sorte huller i natten. Langsomt, som skyggen, der følger en sky forbi solen, ændrer spejlbilledets træk sig. Langsomt, flydende, så det næsten virker naturligt. Et andet, ældre menneske, står foran fangen. Et overlegent smil breder sig på hans læber, idet han trækker en slank kniv. Rebene falder til jorden.

"Hvordan føles det at være dine fjenders helt?" Stemmen er blød og flyder over med elvernes melodiske accent, den passer på ingen måde til den bryske mand, der vender ryggen til og går. Det eneste svar, han får, er lyden af hans næse, der flækker imod brostenene. Soldaten, der nu atter er fri, spilder ikke tiden på spørgsmål eller svar. Gang på gang slår han til, indtil der ingen bevægelse er fra manden under ham. Der er kun had i hans blik, imens han betragter den livløse form. Han ser kun sin fjende, den morderiske spidsøre. Men da forstærkningerne kommer, ser de kun kommandantens knuste ansigt. Og blodet på forræderen Ulfshanes hænder.

Jeg hører til i denne verden, fordi jeg har evner og pligt til at forsøge at gøre uret til ret; jeg må beskytte min verden mod troldtøjet.

Du blev født i en af Kaderans større byer, der trods alt var mere knyttet til opdyrkning af landet end handel. Du var aldrig i tvivl om, at du, så snart du var gammel nok, ville lade dig indskrive i hæren. Dine hænder kunne være brugt hjemme, men din familie skulle nok klare sig uden dig, og det var kun igennem hæren, at du havde mulighed for at skabe din egen lykke. Din far var stolt, din mor skræmt og du selv sikker.

Du egnede dig godt til livet i hæren. Du havde talent med et sværd, var en dygtig rytter og lærte hurtigt at tale med autoritet i stemmen. Frem for alt nød du dog fællesskabet mellem våbenbrødre.

Du fulgte reglerne, gjorde dit yderste og nød det. Det var et arbejde som så mange andre, og du håndterede det som et håndværk. Det var dig vigtigt at yde retfærdighed, skønt det ikke altid var den letteste vej frem, og I havde magten til at gøre andet. Der gik derfor ikke længe, før du steg i graderne, og dem, du passerede, bar sjældent nag.

Det var på grund af din post i en af rigets handelsbyer, at du mødte din kone, Cwen, en smuk kvinde med livsmod og styrke. I fik to sønner og en datter. De flyttede med dig, hvor dit arbejde bad dig rejse hen.

Så kom krigen. Dit liv handlede ikke længere om at sætte tilfældige banditter på plads eller om at holde grænserne sikre, hvis der kom orker og trolde fra fjerne egne. Der var heller ikke en slagmark, du kunne tage til, men det var alligevel krig. Sulten var det hårdeste slag, men det ramte jer alle lige, og mange af de ugeringer, der blev begået var forskyldt af denne. Troldtøj samlede sig i bander, fordi det var det eneste, de kunne gøre. De bekrigede byerne inden for murene. Man slog stadigt hårdere ned på dem. Du forsøgte at behandle dem retfærdigt, men det var ikke velset, mange mente tåbeligt nok, at det var deres skyld, at I sultede. Hvem ville gøre den slags mod sig selv? Men desto tættere I kom på at udrydde krigen inden for bymurene og skabe illusionen af orden, desto større blev hærene, som troldtøjet samlede til at marchere imod byerne.

Du indså fejlen i at have beskyttet det afskum, da din tillid blev forrådt, og det kom til at koste dig alt. Du mistede din ene søns og din datters liv til dem og din kones og din levende søns kærlighed til deres løgne. De ikke blot myrdede dine mænd og din familie, de fik alverden til at tro på, at du hjalp dem.

Du gjorde, det eneste du kunne: drog fordel af, at selv deres allierede troede deres løgne og udnyttede deres tillid, som de havde misbrugt din.

Dette er ikke den første gruppe, jeg har rejst med. Jeg har gjort det i lang tid. Jeg tilbyder at hjælpe dem, der er på flugt blot for at være i stand til at ende deres usle liv, når vi er alene i ødemarken. Denne gang er det dog anderledes, for elverkvinde kender en vej til den anden side af verden, hvor de håber at kunne leve i fred. Hvis jeg følger dem længe nok, kan det være, at jeg selv kan lære vejen at kende, således kan jeg lede hæren dertil og vise dem, at jeg aldrig har forrådt mine egne.

Magien er en tjener, der har glemt sin plads, og for det bør den gøres til slave. Du kender brugbarheden og værdien af magi, men ved også, at den er værd at undvære, hvis ikke den kan tæmmes. Du har set magien brugt som våben på slagmarken, og der er få ting mere frygtindgydende. At fornægte den som værktøj ville være dumt, men hvis alternativet er, at din fjende har den, ser du den hellere udslettet.

Der var en gang, hvor du betragtede troldtøjet som mennesker, der ikke alle kan vurderes samlet, men du har indset, at man har ret, når man siger, at de er ondskaben. Måske er det ondskab i forskellige afskygninger, vold, død, manipulation; evident og subtil tillige, men ondt er det. Hvis magien overhovedet skal have lov til at eksistere, skal det kun være i hænderne på mennesker.

Jeg er soldat. Uanset hvilke løgne, der er blevet spredt om mig, uanset hvad folk har sagt eller vil sige, vil jeg altid være defineret af min tid i uniform, som menig og som officer. Jeg kan følge, og jeg kan lede, og jeg gør det altid for at beskytte det folk, der har sat lid til mig. Jeg troede på retfærdighed, men min tiltro til andre kom til at stå mig dyrt; jeg har lært, at man kun kan stole på sig selv, og at man altid må tage sagen i egen hånd. Det er, hvad jeg gør.

Jeg ved, at troldtøjet river vores rige fra hinanden, enten ved direkte at erklære os krig eller ved at infiltrere os og tage det, der er vores, ved at skabe splid imellem os, når der er langt vigtigere ting at se til. De efterlader frygt i os alle. Ingen magiker kan forvente at gå på markedspladsen og blive behandlet som enhver anden; alle ved, at han på et øjeblik kunne forvandle byen til aske – det er ikke en frygt, nogen bør leve med. Jeg har et ansvar, jeg nød godt af min tid i hæren, og det er på tide, at jeg betaler tilbage. Min position som en legende, et foragteligt ry som en mand, der forrådte sine lige for at hjælpe troldtøj og har reddet hundredvis af magiske liv, gør, at jeg kan komme ind på livet af dem. Jeg har en pligt til at udnytte dette, for hver plan jeg kan forpurre, og hvert af de monstre jeg kan standse, redder jeg menneskeliv. Det er praktisk, og det er grumt. I begyndelsen var hævn nok, men jeg har formået at tøjle mit had. Jeg handler, som jeg gør, fordi det er min pligt, fordi det er nødvendigt. Jeg sætter ikke pris på at udgyde blod, men mit eget ubehag er langt mindre vigtigt, end at jeg gør min pligt. Trods det kan jeg ikke se mit spejlbillede i øjnene. Min familie, mine venner, alle tror, at jeg er en forræder. Jeg begik en fejl, der kom til at koste meget, men det var ikke bevidst forræderi. Jeg er nødt til at råde bod på det, og mere end noget andet, ville jeg ønske, at jeg kunne vende tilbage til mit gamle liv. Jeg ville gerne, at verden kendte sandheden, men hvis den gjorde, ville jeg ikke have de muligheder, jeg har.

De har taget alt fra mig, og kun én ting er der håb om, at jeg kan få igen; jeg vil ikke dø uden min ære. Det eneste, der er værre end tanken om at dø mærket som forræder, er den ubærlige tanke om at komme til at handle som forræder, imens jeg spiller rollen.

Nidak Sortflamme er alt, hvad jeg hader ved troldtøj. Han er en forbasket dygtig kriger, og han nyder hvert eneste drab. Han hengiver sig til blodsrusen. Der er ingen grund til hans drab, intet mål, ingen ære. Han kæmper ikke for nogen eller noget. Der er ingen idealer kun fornøjelsen ved drabet i sig selv. Han ser ikke længere end til spidsen af sine klinger, han har ingen fornemmelse for konsekvensen af hans handlinger. Han ser ikke de sørgende, der er efterladt. Han ser ikke en gang, hvordan det kan komplicere hans egen tilværelse. Når jeg er i nærheden af ham, forsvinder al tvivl om, at troldtøj skal udryddes.

Isuren Frostsol ser uskyldig ud, men jeg ved, at det kun er på overfladen. Hun er ikke bare troldtøj, hun er den værste slags kvinde. Hun er en elver og er derfor skrøbelig og ikke dum nok til at forsøge at konfrontere nogen direkte, men hun vil ikke affinde sig med ingen indflydelse at have. Hun er en manipulerende kælling, der ved, hvor smuk hun er og spiller på det. Hun lægger sine planer og får alle andre til at udføre arbejdet for sig, så hun selv til stadighed kan fremstå som den uskyldige. Hun er forbandet god til det, og jeg fanger mig selv i gang på gang at tænke, at hun ikke kan være så ond.

Talagan Vindvæver er måske nok menneske, men han er magiker og er derfor noget af det farligste trolldøj, der findes. Det er, som om magien har tæret på hans forstand. Hans ord kan næppe give mening for andre end ham selv. Han taler i gåder og omhyller sig selv med et slør af mystik, men jeg ved, at det er et spil, bag facaden er han lynende intelligent, han forsøger blot at narre sine tilskuere. Han kan tvinge magien til at tage liv, hvis han vil, men han er ikke helt uforsigtig. Imidlertid er der en anden fare, der lurder. Jeg kan se øjeblikke, hvor hans skarphed skinner igennem, når han betragter os andre, og jeg er sikker på, at han kan læse os som åbne bøger. Han kender mine hemmeligheder, og det er blot et spørgsmål om tid, før han har tænkt sig at bruge det imod mig.

Raban Ørnsklo er et menneske og et foragteligt et af slagsen. Han er en charlatan og en lykkeridder. Han søger den største profit, hvor end han kan finde den og er ligeglad med, hvem det er på bekostning af. Han spiller gerne på alle heste om muligt og har derfor ingen ret til at kalde sig hverken menneske eller trolldøj. Jeg frygter ikke hans evner med et sværd, var vi mand mod mand, ville jeg ingen problemer have, men han har spillet spillet længe og har guld nok til at købe sig allierede. Desuden taler han godt for sig. Han kan få de fleste til at lytte og tro på sin sag. Nogle gange lyder det endda fornuftigt, men jeg er ikke dum nok til at tro på, at han selv mener noget af det.

Det tog mig lang tid at placere ham, men jeg har indset, hvorfra knægten har sit guld og sine manerer. Han er søn af Lord Brannon Ørnsklo, herre over riget Kaderan; hvilket udelukkende gør hans forræderi værre. Den eneste trøst er, at han aldrig skal overtage tronen.

Clash i Nidaks øjne

Jeg hader alt troldtøj. Der er ingen finere mission end at udrydde dem fra jordens overflade. Det behøver ikke at være blodigt eller smertefuldt, men det behøver at være effektivt. Alt for længe har de nasset på vores samfund. Alt for længe har de myrdet folk i gaderne og fyldt mennesker med deres forbandede magi. Vi har givet dem for løse tøjler, og nu hævner vores fejl sig. Nu er det tid til at rette op på dem. Det er næsten umuligt at udholde disse ækle skabninger, men hvis det er nødvendigt for at kunne finde deres rede, må jeg udstå dem. Det kommer til at være det hele værd, når jeg får endt alle dem, der troede, at de ville blive vist nåde, fordi de flygtede. Jeg ved, at de vil vende tilbage en dag, hvis de får chance – så det gør de ikke.

I Nidaks øjne er du meget som i dine egne, men imidlertid komplet skrupelløs. Ønsket om at udrydde troldtøjet har for længst overgået interessen i at beskytte dit folk, selvom det var den oprindelige årsag.

I hans øjne var det ikke et tilfælde, at du opnåede din titel som helt blandt troldtøj – det var skam noget, du selv arrangerede.

Clash i Isurens Øjne

Igennem al min tid i hæren så jeg mennesker, der blot ledte efter enhver undskyldning til at misbruge deres magt. Denne krig har mere end noget andet givet dem den ret. Der sidder adelige hoveder langt væk fra gaderne, hvor vi alle sulter, og har besluttet at give alle, der er i kontakt med magien skylden, blot for ikke selv at skulle leve op til det ansvar de har. Og de fleste mennesker nyder det – de har brug for en syndebuk, og de har brug for at føle sig stærke. Jeg fik nok. Jeg er ikke en forræder for at have vendt mig imod mennesker, for jeg vendte mig til retfærdighed. Jeg undskylder for hvert liv jeg tager, for selvom mennesker og magiske væsener tillige bliver vildledte, er der noget godt i alle, for der er nogen, der vil sørge over ethvert liv, der går tabt. Jeg har træningen, jeg har evnen til at gøre en forskel, og jeg gør mit bedste.

Jeg har lært, at ord altid kan fordrejes, så jeg tænker, før jeg taler. Jeg mener ikke, at tavsheden er at foretrække, men hvis ens ord skal have tyngde, skal der være mening med hvert eneste. Jeg tror ikke, at jeg selv har alle svar, jeg ved, at der er meget, jeg som menneske ikke kan vide, så jeg lytter til enhver, der vil fortælle.

Du har viet dit liv til at beskytte de magiske væsener, fordi du kan se uretfærdigheden. Du blev aldrig forrådt af dem, men valgte at hjælpe dem i sin tid og har siden levet som en landflygtig ensom helt, der dukker op over hele riget, hvor der er mest brug for ham, leder de svage til sejr og forsvinder igen.

Clash i Talagans øjne

Jeg er født soldat, og jeg vil dø som soldat. Det er ikke blot, det jeg egner mig bedst til, det er alt, hvad jeg kan. Jeg hører ikke til i diplomatiske diskussioner eller på et handelsmarked, jeg hører kun til på slagmarken. Man ville ikke give mig den position, jeg fortjente, da jeg ville kæmpe mig til den, blev jeg forkastet. Fjolserne forstår sig ikke på verden, men jeg var mærket som en forræder allerede dengang, så jeg besluttede mig til at hjælpe troldtøjet. Hvis de vil have krig, er det, hvad de skal få. Jeg har fundet min plads her iblandt troldtøjet, de er svage og har brug for en leder, hvis ikke alle deres racer skal uddø. Den position tager jeg gerne. Det ville være forkert at lade et helt folkeslag gå under. De er ikke alle onde, og de fortjener en beskytter.

Du bærer titlen som helt ved et tilfælde, men den generer dig ikke det mindste. Du forlod din plads i hæren, fordi tåberne der ikke ville lytte til dig og ikke ville give dig den respekt, du fortjener. Du har nu fundet et sted, hvor du får din retmæssige anseelse, kan gøre noget godt og ikke mindst lade dit sværd tale for dig.

Clash i Rabans øjne

Jeg har ingen plads i denne verden, mennesker og troldtøj tillige er fjolser. Længe fulgte jeg ordre som en veltrænet køter, men det blev klart for mig, at ikke alle troldtøj var de skurke, som de blev gjort til. Jeg rev mig fri træt af at følge ordre fra mænd, der havde spenderet mere tid i armene på skøger end med sværd i hånden. Der er dog masser af troldtøj, der er præcis ligeså usle som menneskene og blot venter på chancer, de kan udnytte skruppelløst. Jeg kæmper for mennesker og troldtøj tillige, alt efter hvem der har brug for mine evner. Jeg har ingen søvnløse nætter på grund af det. De kalder mig forræder, og de kalder mig helt – begge dele er tomme ord. Uanset hvad de kalder mig, vil jeg formentligt dø på en tilfældig landevej en gang med en pil igennem halsen, og mit navn vil være glemt. Jeg føler ikke medlidenhed med mine ofre, hvis de har valgt en forkert vej i livet, må de være klar til at tage konsekvensen. Hvis ikke de kan forsvare sig selv, burde de ikke have samlet sværdet op.

Du er en hærdet veteran, der for længste har tilsidesat alle moralske skrupler, for med din levestil var det den eneste mulighed foruden at miste forstanden. Du kæmper for, hvad du mener er rigtigt, men er klar over, at du aldrig vil få alle til at give dig ret – du er en helt og en skurk på samme tid, og det har du affundet dig med.

Nidak Sortflamme

Verden falder fra hinanden, og det skyldes, at svæklingenes overtal giver dem muligheden for at lede.

Hadet fylder mig, løber med blodet rundt til enhver afkrog af min krop. Jeg hader min klan for at have gjort dette. Jeg hader menneskene for deres svaghed. Jeg hader mig selv, fordi jeg ved, at jeg vil svinge Sortflammerne. Hadet har en bitter smag, der er alt for forskellig fra blodets. Jeg frygter ikke døden ved sværdet. Men jeg frygter at dø uden våben i hånd.

For fladører er der tyst i salen, men jeg kan høre mine fodslag mod gulvet som trommer i mine ører. De varsler mit endeligt, håner mig ved at overdøve mit hjerteslag. Her er varmt og lyst, flammer flakker over deres mørke ansigter, og selv dagslys lader de falde herind. Jeg mærker sveden under mit pandehår, på min ryg; jeg kan fælde ti af deres krigere uden at blive forpustet, men her er så varmt, at luften brænder mine lunger. På trods af heden føler jeg en kuldegysning langs min rygrad, idet mit knæ rører stengulvet, og jeg skamfuld bøjer hovedet i respekt for et menneske, der intet ved om ære. Hvordan kan min ære byde mig at handle æreløst?

Jeg kan genkende min egen stemme, som jeg taler, men ingen af ordene hører til i min mund. De smager som råd og død. Et forslag om en alliance. Sortflammerne allierer sig ikke – de bør end ikke foregive det.

Hans hånende ord bider mig ikke, intet, det menneske kan kalde mig, er af betydning. Morder, løgner, forræder, det er alt sammen sandt. Æreløs – det ord betyder kun noget, hvis det kommer fra en, der selv forstår det begreb. Nej, det, der bider mig, er, at jeg er nødt til at tage det i tavshed.

Er hans svar nej, vil mit liv ende her midt i fjendernes land. Accepterer han tilbudet, vil hele klanen lide, og mit endeligt vil komme fra en broders hånd, fordi jeg bragte beskeden; jeg vil ikke være imod den beslutning, men jeg vil kæmpe for mit liv. Jeg tager et fast greb om skæftet på kniven skjult i min støvle, idet Lord Brannon rejser sig.

”Stol kun på din klinge, den myrder uden tøven, uden spørgsmål. Sæt din lid til den, når den er i din hånd. Forvent ingen nåde, når den hviler i andres. Vær som klingen, uden tøven når den er trukket.”

Det er en kort kamp, skønt han er i undertal, bringer elvermanden død til to af sine fjender, førend han er uskadeliggjort. Holdt tilbage af brutale hænder er han forsvarsløs, da den fint klædte herre i hallen spytter sine hånende ord i ansigtet på ham. Elveren sænker aldrig sigt trodsigt blik. Stålet synger akkompagneret af et trodsigt råb.

Elveren tager ikke fra, da han bliver kastet ud i borggården. Blodet siver fra toppen af hans ører og løber ud i gruset. De mørke øjne glimter med had og raseri, men ingen af delene kan brænde sig vej igennem skammen, der dækker ham. Nådens skam.

Jeg hører ikke til i denne verden, fordi jeg har udstået den største ydmygelse og derfor må opgive mit navn og min plads.

Du er vokset op blandt mørkelverne, I er efterhånden et lille folk, men stolte og ikke villige til at bøje jer for nogen. Du var vant til at følge regler, traditioner og udtalte ordre hele dit liv. Dine evner med sværd og giftige knive gjorde dig værdifuld, for hvem end du måtte tjene. Æreskodeks og sindrige netværker dikterede, hvor din loyalitet skulle ligge, hvem du måtte myrde i søvne, og hvis

liv du skulle ende i direkte kamp. Du var god til at adlyde og god til at følge ordre, og sådan får man mange fjender.

Da krigen imellem trolde og mennesker blev åben, splittede det Sortflammernes klan, nogle mente, at en midlertidig alliance ville være at foretrække, indtil alle andre fjender var ude af billedet, og menneskene kunne blive håndteret, andre mente, at mørkelverne aldrig skulle nedværdige sig til en alliance med dødelige. Du blev udvalgt som budbringer, der skulle undersøge mulighederne for en alliance med Lord Brannon Ørnsklo. Det var der ikke. Æreløs som den dødelige hund var, valgte han at skamfere dig og lade dig leve. Dit lig ville have været et reelt budskab at sende tilbage til din klan; med nederlag kunne du ikke vende tilbage. Du valgte at sikre dig, at de fik budskabet ved at tage din hævn på stedet og ende Brannons liv; men det rettede ikke op på, at du blev æreløs. Du var tabt for klanen, fordi din ære var blevet såret, og du fandt dig selv med et regelsæt at leve efter, men uden et samfund, hvor det passede. Du var forhadet alle steder, du søgte hen.

Det er ikke længe siden, at du fandt en lille gruppe udstødte, det var det eneste I havde til fælles – det og jeres mål, og du foragter dem i samme grad som resten af den svagelige verden, du finder dig selv i. Meget imod din vilje lader du dig lede af et menneske, det sårer din stolthed, men du har valgt at acceptere denne nedværdigelse, fordi du således kan søge til verdens kant, og derfra måske til den anden side. Du kan ikke være sikker på, at det, der ligger på den anden side, er bedre, end hvad du hidtil har fundet i Temor, men du er villig til at gøre forsøget.

Magien er en del af verden og bør kæmpe for sin plads ligesom alt andet, der ønsker at være her. Jeg bryder mig ikke om mennesker, selvretfærdige som de er uden at have noget at have det i, i et ustruktureret samfund, hvor hver mand må passe sig selv og ikke har noget at kæmpe for, men min disrespect for dem har intet med denne krig at gøre. Hvis de føler sig truet af magi eller magiske væsener, er det eneste fornuftige, de kan gøre at tage kampen op; og svare for konsekvenserne.

Jeg er et våben uden nogen til at føre det. Jeg kan ikke vende tilbage til min klan, fordi det ville vanære dem, som jeg selv er blevet vanæret. Jeg burde have været død, men uvidende menneskers manglende forståelse af ære har medført, at jeg nu er nødt til at finde en måde at tjene min klan på uden at være i nærheden af dem; eller at lægge den bag mig. Jeg har ikke tænkt meget over, hvad jeg vil gøre, jeg tager det, verden byder mig, som det kommer og uden at søge dækning. Skulle der opstå problemer, kan jeg bruge mine klinger så godt som nogensinde. Jeg føler ingen medlidenhed for dem, jeg fælder, hvis de dør, er det, fordi de er for svage til at holde sig i live, og så er der ingen grund til, at Sortflammerne skal dele verden med dem.

Jeg frygter hverken død eller smerte, men den tomme eksistens i en verden, hvor jeg ikke spiller nogen rolle, hvor jeg, for alt hvad jeg kan, eller alt hvad jeg siger, er meningsløs, det frygter jeg.

Clash Vifshane er en kriger og en irriterende god en af slagsen. Jeg ville have respekteret ham for det, hvis ikke han var så forbandet stolt af at være menneske, en ting som ingen har grund til at være stolt af. Han ser allerede gammel og forfalden ud, og da jeg var på hans alder blev jeg endnu regnet for et barn. Han planlægger for meget og tænker for længe over tingene og er tåbelig nok til at tro, at jeg blindt vil adlyde hans ordre. Intet menneske skal hundse rundt med mig, selvom jeg ikke længere er en Sortflamme, har jeg stadig en idé om, hvad jeg er værd, og det er langt mere end noget menneske.

Blandt mørkelverne holder man sig udelukkende i live, hvis man forstår at se de små tegn, og jeg kan se hadet lyse ud af Clash, selvom han forsøger at skjule det. Han hader troldtøj som enhver anden menneskesoldat; jeg har ikke i sinde at vende ryggen til ham, for han er her ikke for at hjælpe os – hvis vi skulle have haft brug for det – han er her for at komme så mange af os til livs som muligt.

Isuren Frostsol er en af de svage, blødsødne elvere som giver min slags et dårligt ry. Naiv og latterligt idealistisk med drømme om fred og kærlighed og livets ”værdi” er hun noget af det mest irriterende, der kan krydse ens vej. Hun har travlt med at fordømme alt, hvad hun ser omkring sig som ondt og syndigt, og hun forventer, at alle vil krybe for hende og give hende ret. Hun har sikkert aldrig været uden for en skov før og er alt for vant til at have blomster og fugle som eneste selskab. Hun har aldrig set kamp og kender ikke smagen af blod. Det er, som om hun blindt tror på, at alt nok skal ordne sig af sig selv omkring hende, hun er vel vant til at have folk til at ordne alt for sig. Hun er irriterende, men ufarlig.

Talagan Vindvæver er menneske, men ikke uden talent. Han bruger magien som et våben. Jeg har før kendt magikere, så jeg ved, hvor farlige de er; de kan bringe mange krigere i knæ på samme tid og endda før, de er inden for sværdets rækkevidde. Det ved Talagan, og han er ikke sky for at bruge sine evner. Når nu jeg er nødt til at leve som et af de målløse mennesker uden rigtige tilhørsforhold, kunne en magiker være en praktisk allieret; han er jo trods alt menneske, så selv uden at forråde ham kan jeg være sikker på, at jeg ikke skal trækkes med ham alt for længe. Hans arrogance er upassende for et menneske, men på trods af at han mangler selverkendelse, kan jeg jo godt dele hans syn på resten af verden, han springer ikke for de pjevsede elvere, og han kan tydeligt se menneskers svaghed, til tider er han faktisk helt interessant selskab.

Raban er et svagt og ynkeligt lille skravl af et menneske, han gør ikke andet end at forsinke os, og jeg har flere gange overvejet at spare vores forfølgere besværet og selv gøre det af med ham; men de andre er vel bløde nok til at mene, at han bør begraves, og det tager trods alt længere tid. Han har da også sine praktiske anvendelser, et panikslagent fjols er altid en god afledningsmanøvre, og den slags er altid bedst, når man ikke har brug for at få dem levende med videre.

Midak i Clash' øjne

Jeg er den bedste kriger Temor har set, og jeg er ikke for svaglig til at vise det. Lugten af blod, følelsen af klingens, der finder vej igennem bløde organer, visheden om, at jeg står med en andens liv i mine hænder og kan knuse det, som var det glas; det er, hvad der gør livet værd at leve. Der er intet bedre end at høre dem trygle om nåde og give dem det øjeblik, der skal til, for at de tror, at de er frelst og så slukke enhver glød af håb i deres øjne. Jeg har intet med min klan at gøre mere, jeg har ikke noget sted at tage hen, ikke noget jeg er nødt til at gøre. Jeg gør, hvad jeg altid har gjort: dræber og nyder det

Du er en psykotisk morder uden den store konsekvensfølelse.

Midak i Isurers Øjne

Jeg har tjent Sortflammerne så længe, at jeg slet ikke kunne forestille mig et andet liv før nu. Nu ser jeg, at der er andre måder at leve på, andre veje. Men de er alle så fremmede for mig, jeg kender ikke noget af det, og det er ikke sikkert, at der er nogen af dem, som jeg er ment til at gå på. Jeg kender kun en måde at leve på, og hvis jeg forsøger noget andet, risikerer jeg at fejle. Jeg er nødt til at holde min afstand og blive ved med at være den, jeg ved, jeg kan være. Men nu hvor jeg ser mine ofres verden, mærker jeg skylden snige sig ind på mig som frostens kulde, for hvert liv jeg har taget, har jeg efterladt et hul i verden, og der er intet, jeg kan gøre for at udfylde det.

Du er i virkeligheden en blød fyr, der gerne vil åbne op, men ikke ved, hvordan du skal gøre det, og derfor forsøger du at opretholde en hård facade til at holde andre væk.

Midak i Talagans' øjne

Jeg har altid været vant til at følge. Jeg havde min plads i klanen, og tingene var, som de skulle være. Nu hvor jeg ikke længere har en plads i klanen, må jeg finde et andet sted at høre til, jeg er optrænet til at være et værktøj og egner mig ikke til at være en leder, heller ikke kun for mig selv. Det er let at tilpasse sig. Det er mig ikke vigtigt, hvad mine evner bliver brugt til, målet er mig ligegyldigt, det vigtigste er, at jeg arbejder for nogen, det er værd at arbejde for. Jeg forsøger at finde den mest passende allierede blandt mine omgivelser, og jeg er ikke bleg for at fortælle dem, hvad de vil høre, sandheden er det nok, at jeg kender. Det var ikke behageligt at miste spidsen af sine ører, men det er praktisk – det er meget lettere at skjule min elverside nu, eller få medlidenhed fra dem, der ikke har noget imod, at jeg har den.

Du er en kamæleon, du har brug for at finde dig en ny klan, nu hvor du har mistet din gamle, og du er klar til at ændre dig for at være det, de andre kan acceptere, også selvom det kun er skuespil. Du er kun loyal, hvis du mener, at det er det værd, indtil da er det hele et spørgsmål om en brugbar løsning, indtil noget bedre kan opnås.

Nidak i Rabans øjne

At tage liv er en kunst som så meget andet. Jeg nyder kunsten i min kamp og lægger ikke vægt på følgen. Døden finder sted, og til tider hjælper jeg den på vej. Nu hvor jeg ikke længere tjener en klan, kan jeg se værdien af at være min egen herre. Jeg har ikke i sinde at være afhængig af nogen igen. Det betyder dog ikke, at jeg ikke kan tjene et formål. Det er blevet klart for mig, at interne stridigheder i min forhenværende klan og den manglende målrettethed hos de svagere elvere er årsagen til, at vi forbliver undertrykt af de laverestående mennesker. Nu står jeg alene, jeg er ikke splittet, og jeg er bestemt målrettet. Der må blive gjort ofre undervejs, og det skal ikke standse mig.

Du er den ensomme helt, en nobel kriger med evnen til at dræbe ti riddere, før det bliver kedeligt at se på. Du giver dem et par smarte kommentarer med i graven. Du lider ikke af moralske skruler, for du ved, hvad du gør; du redder dit folk.

Isuren Frostsol

Verden er af lave, og det er fordi vi lod menneskene se ting, de ikke kunne forstå.

Morgendisen slynger sig imellem træstammerne og knuger sig til skovbunden, da solens første stråler rammer den. Lyset gør ikke skoven mere sigtbar, den oplyser dråberne, og de danner et slør for verden. En skikkelse bevæger sig langsomt igennem skoven. Hendes øjne stirrer lige frem og ser intet, kun fordi hendes fødder kender vejen, bliver hun ved med at gå. Disen fortættes på kanten af hendes kappe og efterlader et mønster i sølv. Det glinser, som tårerne på hendes kinder.

"Isuren, vent!" Lyden af den unge kvindes stemme runger og forstyrrer den overnaturlige stilhed i skoven. Lyden trænger ind overalt ligesom kulden, men virker alligevel usigeligt fjern. Den kappeklædtes gang ændrer sig ikke, førend en hånd holder hende tilbage.

"Jeg kan ikke vente på, at døden tager os alle." Jeg genkender ordene, de har hvirvlet i mine tanker så længe, men jeg kan ikke genkende min stemme. Jeg er ikke vant til at høre den tyk af gråd. Jeg gør mig blidt fri af hendes greb.

"Så bliv og hjælp os med at skabe fred!"

Jeg ville have givet hende et trøstende smil, men jeg kan ikke trøste hende, når jeg ingen trøst selv kan finde.

"Vores uforsigtighed er skyld i krigen, vi skulle aldrig have lært de dødelige vores magi. De er bange, og når du frygter, kan du ikke også tænke klart. Vi har været skyld i nok død nu."

"Men det er dem, der har bragt krigen til os!"

"Men vi kan vælge ikke at svare, jeg ønsker ikke at være skyld i mere død. Der er meget menneskene ikke forstår, men de kan elske, som vi kan, og de kan savne, som vi kan."

"Du kan ikke rejse alene. Vil du da smide alt bort, vil du give dit eget liv for ikke at tage flere? Det er at tage et liv!"

"Jeg går ikke alene i dette, der er andre, jeg kan lede til sikkerhed med mig."

"Du kan ikke slå følge med fladører!"

"De er ikke alle ens, ét menneske dræbte min husbond, ikke alle ville have gjort det samme. Der bliver aldrig fred, før I indser dette."

"Men..."

"Lad mig gå, min ven, før natten helt har taget flugt, og dette ikke blot føles som et mareridt, men bliver sandhed."

Hun sagde ikke mere, kun stilheden fulgte mig, imens solen brændte det sidste af nattens minde fra mig. Den brændte også mine minder bort, jeg efterlod dem som ekkoer iblandt træerne for at blive fordampet. Jeg glemmer ikke, men jeg erindrer ikke, for det gør for ondt. Jeg må se fremad og finde noget, det er værd at leve videre med. Jeg kan ikke lægge sorgens byrde fra mig, men ved at tage en større byrde op kan jeg skjule dens tyngde. Jeg ser mig ikke tilbage, idet jeg forlader Etharas. Der er ikke længere noget, jeg ønsker at se.

Jeg hører ikke til i denne verden, for her er der kun sorg for mig, og jeg er hadets katalysator.

Du blev født i skovlevriget Etharas og har spenderet de første århundreder af dit liv der. Du havde en fredelig, afskærmet og lykkelig ungdom. I lang tid var mennesker ikke meget andet end en myte, og selvom man fortalte om deres store byer udenfor, var de så sjældne for dig som drager. Du mødte kun få rejsende fra andre elverbopæle, men de gav dig lyst til at vide mere. Du rettede derfor

dine studier mod verden udenfor, skønt du var langt fra den. Du lærte om sprog og kulturer, og da du blev gammel nok blev du en af Etharas' diplomater. Du nød den tilværelse, for du vidste med dig selv at hver gang en aftale gik godt, hver gang kompromiser blev nået, redede du liv. Du kom til at møde folk fra mange verdenshjørner og kom til at se menneskenes talrigdom. Til tider var diplomatiets veje hårde, men du gav aldrig op og blev ved med at kæmpe, for den dag, du beslutter at ty til sværdet frem for ordet, er dagen, hvor ild regner fra himlen.

Imidlertid fik du ingen mulighed for at mægle, da krigen kom til jer. Måske var det, fordi I have ignoreret menneskene for længe, måske var det nøden, der pressede dem, måske misundte de jer eller frygtede jer, du fandt ikke ud af det, for der var ingen, der ønskede at diskutere det, da jeres grænser pludselig blev trængte. Du drog ikke med til slagmarken, for du er ingen kriger, men du forsøgte ikke at tale dine landsmænd fra det. Du sørgede over, at menneskene bragte denne skæbne over dem selv, de har ingen respekt for liv. Det er som om, det, at de i forvejen er forgængelige, gør, at de er villige til at ødsle dem bort. Du havde aldrig forventet, at denne kamp skulle komme til at koste så mange af de liv, der skulle have været evige. Kun få vendte tilbage fra slaget, og det var de få, der var tyet til flugten. Din husbond, Faethalion, var en stolt mand; for stolt til at flygte. Din verden blev knust, da han døde. Du indså, at det var umuligt at tale mennesker til fornuft, for de forstår ikke værdien af liv. I kunne hjælpe, men de er for stædige og frygtfulde til at modtage hjælp. De er misundelige og bange, fordi de ikke forstår jer og jeres veje, og det vil de aldrig komme til. I må finde en måde at hjælpe dem på, en måde der kan give dem fred med færrest mulige tab. Du besluttede, at den løsning bedst blev opnået ved at fjerne kilden til frygt, og derfor søgte du en vej væk fra Temor.

Du besluttede at søge til verdens kant, hvorfra du kan komme til den anden side, og måske dér finde et sted, hvor elvere kan gå frit. Du havde brug for nogen til at forsvare dig og tog kontakt til Clash Ulfbane, et menneske, der har viet sig til at hjælpe magiske væsener, der ikke ønsker noget ondt, og sammen med andre, der også har indset, at der ikke er plads til forskelle, har I påbegyndt jeres rejse. Du er den eneste, der kender passagen, der tillader jer at krydse over på den anden side; men du er klar over, at du ikke kan foretage rejsen alene, og du ønsker, at så mange som muligt følger med dig.

Magien er ophøjet. Med en fri vilje omslutter og opretholder den vor verden, og få udvalgte forstår at gribe ind og røre den. Det fylder mig med sorgmodighed, at så mange er ude af stand til at se det – eller rettere at forstå det. Os der har mærket magiens strømme igennem verden, kender dens betydning, men der er så mange mennesker, der ikke forstå essensen af dens natur, og derfor frygter den. Mange mennesker ser sådan på det, men trods alt må man ikke glemme, at som der kan være en verden til forskel i sindet på et af elvernes børn opvokset i skoven eller i verdens mørke, kan forskellen på mennesker være overvældende, skønt de er vokset op side om side. Der er ingen af dem, der kan forstå magien til fulde, som os der er børn af den, men på trods af det må de vurderes enkeltvis som alle andre.

Jeg er diplomat. Jeg har aldrig ønsket krig, jeg bærer en kniv af praktiske årsager, men jeg bærer intet våben. Jeg har lært at være overbærende, at stryge enhver med hårene, men altid at stå fast og ikke at tabe terræn. Jeg ved, at jeg har evnen til at tale andre til rette, og selvom jeg ikke er kriger, er der ingen, der skal tillade sig at tro, at jeg er svag. Jeg kan kæmpe for mig selv, blot med et langt mere sofistikeret våben. Eller måske er det alt sammen noget, jeg var. Nu er jeg ikke sikker længere, jeg ville have kaldt mig tom, men der hvor tomheden i mig skulle have været, er der en knugende fornemmelse, der fylder alt for meget. Sorgen er en tung byrde at bære, og selv de gode

minder brænder i mine øjne. Jeg bliver ved med at fortælle mig selv, at jeg ikke kan bebrejde menneskeheden, og at skylden ikke ligger hos dem, der ikke ville lade mig mægle, ligesom jeg ikke kan anklage dem, der for længe siden valgte at lære fra sig om magi, så menneskene blev klar over den eksistens og kom til at frygte den. Men det er svært at lytte, når ordene druknes af ekkoet af Faethalions manglende hjerteslag.

Jeg frygter ikke magi eller våben, men jeg frygter den vrede, jeg mærker i mit blod. Min afmagt leder til frustration, og jeg må kæmpe for ikke at komme til at hade. Hvis først jeg begynder at hade verden, så risikerer jeg at holde op med ikke at interessere mig for dens skæbne. Der er intet værre end ligegyldigheden.

Clash Vifshane er en helt iblandt det forgængelige folk. Han er en af de få, der har opgivet sin egen sikkerhed for at hjælpe og beskytte en god sag. Han er ikke fordomsfuld, men vurderer alle personer som individer frem for som repræsentanter for deres race. Jeg havde hørt meget om hans bedrifter, førend jeg selv mødte ham, og nu hvor jeg kender ham, tror jeg det hele. Han er en eftertænksom og stolt mand, der kun taler, når ord er nødvendige, og dermed giver dem så meget mere kraft, og han forstår at lytte og modtage råd. Det er bare en skam, at hans ord mister vægt, fordi de altid er efterfulgt af sværdhug. Historierne om ham fortæller, hvordan han er en stor krigsveteran, og det er desværre også sandt – mennesket i ham er desværre meget tydeligt nogle gange. Han forstår ikke værdien af ethvert liv.

Nidak Sortflamme er en af mørkelverne, men det må være en ulykkelig skæbne, der gav ham den plads i verden. Han er helt anderledes, end jeg havde forventet, at nogen af deres slags kan være det. Hans liv iblandt dem har gjort, at han forsøger at opføre sig som dem. Han udgiver sig for at være kold og hård, men jeg kan se hans bekymringer, selv når han forsøger at skjule dem. Der er en dybde i hans øjne, der reflekterer dybden i hans sjæl. Han har brug for hjælp til at indse, at der er en plads til ham i denne verden, og jeg ville ønske, at jeg kunne finde en måde at nå ind til ham på. Det haster, for nogle af de ting, han gør for at skjule sin sande natur, er alt for præget af de folk, han er vokset op iblandt, og endnu tager han liv og forsøger at skjule, at han bliver rørt af det.

Talagan Vindvæver er et af de få mennesker, der har blot en smule forståelse for magien. Han kalder sig selv magiker, hvilket er en smule af en overdrivelse, hvis man har set, hvad sande magikere kan. Han har lært magiens kunst for at kunne hjælpe sine medmennesker. Det er ufornuftigt af mennesker at jage en som ham på flugt, for han ville være nøglen til at løse deres krise, han kan skaffe vand til de udtørrede marker og meget mere til. Han forstår, at vi alle har et ansvar over for verden, desværre ser han også, at det er en forgæves kamp, han kæmper imod frygten.

Desværre er han mere arrogant, end hvad godt er. Han er trods alt stadig blot et menneske, der får lov til at låne magiens kræfter for en kort bemærkning, selvom det løfter ham over andre mennesker, får det ham ikke på højde med magiens egne børn.

Raban har et godt hjerte. Han er en blid og stille person med en skjult styrke. Han holder ikke sine evner skjult, fordi han har noget at frygte, men fordi han ved, at der ikke er nogen grund til at skilte med det. Han handler kun drastisk, når nødvendigt er, men er da ikke bleg for at gribe til handling. Han taler med stor styrke, når han vil det. Men han er stadig et ungt menneske uden megen erfaring, og jeg har lagt mærke til, at under snavset bærer han endnu Lord Brannons farver, en del af ham tilhører stadig de blodtørstige folk, der tog mit livs kærlighed fra mig.

Isuren i Clash' øjne

Jeg er ikke en tåbelig menneskekvinde, der er villig til at sidde gemt af vejen i et tårn og brodere hele mit liv væk. Jeg skal nok komme til at ændre verden. At min mand døde er selvfølgelig trist, men det giver mig frie tøjler. Jeg søger en vej til den anden side af verden, for hvis der faktisk er et sted, jeg kan lede andre elvere til, kan jeg skabe et samfund med mig i toppen. Jeg er ikke dum nok til at tro, at jeg kan gøre det hele alene, og jeg allierer mig gerne med folk, selvfølgelig så længe det er ensbetydende med, at de følger mine ordre – men de behøver selvfølgelig ikke selv at vide det.

Du er en rænkesmedende, manipulerende kvinde, der ikke er sky for at tage ethvert middel i brug. På overfladen får du det til at se ud, som om du er svag og uskyldig, fordi det tjener dit formål, men i virkeligheden er det dig, der styrer alle andre rundt i manegen. Om det er penge, din seksualitet eller dit intellekt, du skal bruge for at få folk til at følge dine ordrer, er dig ligegyldigt. Du lever i lige så høj grad for spillet som for målet.

Isuren i Nidaks øjne

Jeg har set så megen smerte i verden, den der er overgået både mig og mine søskende i magien. Jeg ved, at det er muligt at rede verden uden alle disse blodofre. Det handler om at vise andre vejen ved sit eget gode eksempel. Jeg ser så mange forfærdelige handlinger omkring mig, jeg ved, at det gør ondt at høre, men jeg er nødt til at fortælle dem fejlene i deres gerninger, for at de kan indse dem og bearbejde dem.

Jeg ved, at alle handler ud fra, hvad de selv mener er bedst, men til tider er det nødvendigt at se tingene fra andre sider. Hvis vi bare kan lære det, kan vi leve i fred – men vi må lægge afstand til den verden, der forkaster os, før vi med ro i sjælen kan analysere problemerne og komme frem til en løsning.

Du er en idealistisk venlig elver, der blot vil alles bedste. Det kan let gå ud over din og andres handlekraft, fordi du forsøger at opnå kompromiser. Du har travlt med at dømme alle omkring dig og glemmer gerne at vende blikket indad; men det er heller ikke nødvendigt, for du har jo indset, hvordan det hele hænger sammen, og hvad der skal til. Du er bedrevidende, men er nødt til at få andre til at handle på dine planer.

Isuren i Talagans' øjne

Jeg er en elver og er dermed magiens første, en af de udvalgte. Det er skandaløst, at vores folk ikke bliver behandlet med mere respekt, at mennesker på grund af deres store antal tror, at de er mere værd, med deres korte målløse liv. Hvad er det, de tror, de kan udrette med den korte tid, der er sat af til dem? Magien løber naturligt i mine årer; jeg forstår, at de er misundelige, men det er tåbeligt at forsøge at bekæmpe os. Jeg forstår verden omkring os. Jeg kender enhver plantes navn og har for længst gennemskuet menneskernes små komplotter, de er uhyre simple og gennemskuelige. Det er mig ikke svært at læse andre personer, deres bevægelser, betoningen af de ord de siger, det hele afslører, hvem de er, så klart som hvis de havde fortalt mig alle deres hemmeligheder. På den måde er det også let med magien at bede dem følge min vilje, og til tider er det en nødvendighed.

Som elver er du magiens udvalgte, og du ved det. Du føler ingen grund til at lægge skjul på det eller at forsøge at dæmpe din magt eller udvise respekt for de svagere skabninger. Selv mørkelvere er bedre end mennesker, hvor magikerne dog i det mindste gør et forsøg, hvor ynkeligt det end måtte være.

Du kan læse folk og bøje dem til din vilje, og dit lange liv har givet dig en utrolig viden om stort set alt.

Isuren i Rabans' øjne

Mine sorger er ikke større end andres, mine problemer er ikke vigtigere end andres. Jeg kan ikke gøre meget for at hjælpe dem, der har brug for det, men jeg vil gøre alt, hvad jeg kan. Jeg kan ikke tvinge andre til at forstå mine ord eller min verden, men jeg er klar til at dele den visdom, jeg har. Jeg er en datter af magien, og således har jeg evnen til at bede den hjælpe mig, og når den ser, at det er til et ret formål, kan jeg holde døden tilbage. Der er få, som det ikke er muligt at redde, men de findes.

Du er billedet på den milde og gode, men strenge elver. Du gør alt, hvad du kan for andre, og har evnen til at hele deres kroppe og til tider også deres sind. I kraft af din sande godhed og uskyld, opnår du imidlertid også evnen som dommer; du ved, hvad godt er, og kan se, hvornår det ikke er til stede i andre.

Talagan Vindvæver

Verden er i forfald, fordi mennesker frygter det, de ikke forstår.

Der er intet, og der er alt. Jeg kan mærke magien strejfe min sjæl. Det giver mig ro, skærmer mig fra alt andet. Den kildrende fornemmelse som uvidende kalder lykke, men som noget virkeligt, noget jeg kan røre ved. Den søde og stærke duft fylder mine næsebor, så uendeligt frisk, som intet andet. Det bruser for mine ører, der gemmer sig ord i strømmen, ord der kun er tiltænkt mig. Når jeg åbner mine øjne her, ser jeg den virkelige verden. Jeg er ubeskyttet. Åben overfor det hele, og jeg frygter ikke, for jeg er magiens ven. Jeg ser magiens strømme som synlig vind, og jeg ser det tegne en verden for mig. Alt andet falmer, alt det de blinde kalder for virkeligt. Det er der stadig et sted under det hele som en ramme, ikke relevant, men nødvendig.

”Det er nok” stemmen er som falsk musik og skærer i mine ører.

Nok?! Hvornår er det nogensinde nok? Jeg forsøger at ignorere det. Alt på den anden side af rammen er ligegyldigt. Men han taler igen, og selvom det ikke er nok, selvom jeg lige så lidt har fået nok af at være i den verden, der er virkelig for mig, som jeg har fået nok af at trække vejret, ved jeg, at jeg ikke kan lade dem forpuste skønheden på den måde. Med en sidste dyb indånding af den luft, som ikke lugter af død og skidt, begynder jeg langsomt at bakke væk fra den virkelige verden og komme tilbage til de andre.

Soldaten er utålmodig og griber ud efter mig. Hans greb er som frosset jern, så koldt at det bider, og jeg sender vrede ord efter ham. Han hører dem ikke. Så kold som han er for mig, så varm er jeg for ham, og huden i hans håndflade syder. Han kan ikke tåle magiens verden. Og den kan ikke tåle ham. Gruen gnaver sig igennem min sjæl, som jeg ser, at jeg ikke blot bevæger mig væk fra den virkelige verden; magiens strømme trækker sig tilbage, skræmt af dette overfald.

Alle fem soldater kaster sig på samme tid over den kutteklædte unge mand. Hans ansigt er fortrukket i rædsel, mens den første af de metalklædte kæmper sender ham i jorden. Men hans blik stirrer forbi dem. Først da en metalbeslået støvle maler huden over hans ribben blå, og luften bliver slået ud af hans lunger, reagerer han på mændene omkring sig. Han gør et bravt forsøg på at forklare, at gøre opmærksom på problemet og fejltagelsen. De eneste svar han får kommer fra knyttede næver.

Manden, hvis hånd endnu fylder luften med en stank af brændt kød, hvæser af ham.

”Du vil aldrig komme til at bruge magi igen! Vi var tåber, når vi troede, at vi kunne stole på jeres hjælp.”

Den blødende klump bliver viklet ind i groft reb og trukket igennem gruset, imens den samlede hob af bønder skræmte priser sig lykkelige for, at ordensmagten var der til at rede dem.

Jeg hører ikke til i denne verden, for alt hvad jeg er, er magien, og her slukkes magiens flamme.

Du blev født i en af Kaderans større byer, og der gik derfor ikke længe fra, at du viste de første tegn på kundskab i magi og til, at du blev hentet ind til træning. Den gang var der langt fra så stor mistillid til magien, som der er nu, og du blev opskolet blandt andre ligesindede. I var ikke mange, men du følte dig aldrig alene iblandt dem. I de første år besøgte dine forældre dig ofte, sidenhen gled I fra hinanden; du bar ikke nag, og du savnede dem ikke – de hørte til i en anden verden, og de kunne aldrig forstå dig som dem, du gik iblandt.

Du tænkte aldrig på, hvad magien skulle bruges til, kun på hvor fantastisk brugen af den i sig selv var. Det var et sorgløst og uforpligtet liv, du førte, måske mere end hvad du kunne undskylde; indtil uroen begyndte at brede sig. Man flyttede jer fra jeres skole og begyndte at registrere al magibrug. Det var et irriterende tiltag, men der gik længe, før du indså, hvad det kom af. Det var først, da de begyndte at bruge dig som slave, at du kom til at foragte de evneløse – tåberne, der ikke ser magien. I de seneste år tillod man ikke dig eller noget af troldtøjet at bruge magi uden opsyn, men kun til at tjene magthavernes formål. Én ting var, at de forsøgte at gøre jer til slaver, men at de også udnyttede magien således og forsøgte at gøre den til en slave, det var direkte tåbeligt. Du kunne straks mærke effekten: magien blev svækket, strømmen, du griber ind i, blev svagere. Derfor kunne du ikke lade det gå ustraffet. Du vred dig fri af overmagtens greb med kræfter, som hverken sværd eller skjold kunne standse. Siden da har du været på flugt. Du kunne gå uset iblandt de evneløse, om du ville, men du har været afskåret fra deres virkelighed så længe, at du føler dig malplaceret, og du kan ikke give slip på magien. Den verden, du træder ind i, når du griber ind i den, er mere et hjem for dig end noget sted i Temor.

Det er ikke længe siden, at du fandt en lille gruppe udstødte som dig selv. De var anført af Clash Ulfbane, som er kendt for at hjælpe troldtøj. Du har ikke brug for hans hjælp, hans sværd kan ikke beskytte dig, men du har brug for et sted, hvor du kan praktisere magi i fred. Derfor er du med gruppen, I søger verdens kant i håb om, at der ligger noget bedre på den anden side.

Magien er det eneste i denne verden, der gør livet værd at leve; og nu er den på flugt. Magien har lige så meget brug for os, som vi har for den, og når vi ikke trækker på dens kilde, kan den ikke trække på vores. Alle, der ikke har rørt magiens vinde, alle, der ikke har taget et skidt ind i den verden, må være hule skaller. De har ikke set det eneste fantastiske i deres egen verden. Magien er perfekt, ufejlbarlig, ren og uspoleret. Magiens vinde blæser svagere og søger verdens kanter, og den efterlader verden kold og farveløs, når den trækker sig tilbage.

Jeg er en magiker. Jeg lever kun i kraft af magien, den er mit et og alt. Alle varme minder, jeg har, involverer den, for den varme magien fylder ens krop med, er langt mere virkelig end solens varme eller varmen fra et andet levende væsen. Der var en gang, hvor jeg ynkede dem, der ikke kunne se det, dem der var blinde over for det, der udgjorde verdens sjæl; nu foragter jeg dem. Magien kan bruges som værktøj, hvis den vælger det, men ikke som slave, og det er jeg villig til at vise enhver, der er tåbelig nok til at forsøge.

Alt for længe har jeg været nødt til at skjule mit bånd til magien. Det driver mig til vanvid sådan at være nødt til at lægge bånd på mig selv. Jeg kan høre magiens hvisken, men jeg kan ikke tillade mig selv at lytte hele tiden. Det er, som om jeg sulter hele tiden, og de få godbidder, jeg får, kan ikke stille min sult, hvor delikate de end er. Alt i den verden, andre kalder virkelig, falmer. Uden magien forsvinder farverne, lydene bliver fjerne, maden bliver til aske i min mund. Det betyder ikke noget for mig at efterlade en verden, jeg aldrig har kendt. Jeg sørger ikke over de evneløses tab, jeg føler ikke med dem, når de klager over deres elendighed, for de har bragt den over sig selv, når de sådan forkaster det eneste, enhver bør tage til sig. De er tåber, der enten mangler evner eller vilje, og de ligger, som de har redt. Kun én skrubel har jeg ved at forlade dette sted: jeg ser magien falme, som man misbruger og betvinger den. Hvis jeg overlader den i disse uciviliserede hundes hænder, kan den lide overlast, men hvis jeg bliver, kan det koste mig alt.

Der er intet, jeg frygter mere end fuldstændig at blive afskåret for magien, nogen ville mene, at det ikke gør mig mindre værd, men jeg ved, at det gør livet intet værd.

Crash Vifshane er en krigsliderlig tåbe, han er opfostret med sværd og ved ikke, hvad han skal gøre af sig selv udenfor slagmarken. Det kan bortforklares med hans rolle i samfundet, men det er ikke en undskyldning for altid at ty til sværdet som første løsning. Jeg ved ikke, hvorfor han har valgt at dedikere sig til at hjælpe troldtøj, men jeg ved, at han ikke forstår magien, så jeg har ikke i sinde at lovprise ham. Antageligvis har han ikke kunnet indordne sig og er blevet bortvist derfra, og enhver lejlighed for at kæmpe, uanset hvad han kæmper for, er vel nok for hans slags.

Nidak Sortflamme er en af mørkelverne. Han havde et potentiale for magien, et medfødt et af slagsen langt større end mit eget, men på trods af det har han valgt at forkaste det, og for det er han en tåbe. Han er utilregnelig og dygtig nok med en klingetil at være farlig, når han vil det. Der behøves ikke lange studier af denne person for at læse ham, det er nok at se de manglende spidser på hans ører. Han søger, som en hvalp taget væk fra sin mor, at finde en plads i verden. Han er utilregnelig, for han forandrer sig afhængigt af, hvem der er omkring ham, som en kamæleon forandrer sin hud efter sine omgivelser.

Isuren Frostsol er en elver, magien flyder i hende som blodet i ethvert menneske, jeg kan se det emme fra hende. Også hun kan se, at det ikke er værd at nedværdige sig til at være fange blandt laverestående, der blot er i overtal. Hendes evner overgår mine egne, og jeg forstår at værdsætte det. Bare én enkelt, der forstår magiens styrke, er en lettelse. Hun er gammel, som elverne nu en gang er velsignede til at være, og hun har erhvervet sig meget viden igennem tiden; og meget erfaring. Hun kan gennemskue mennesker efter få øjeblikke, og med sin skønhed og vilje kan hun bøje deres sind. Det er en ære at få muligheden for at lære fra en som hende.

Raban er en af verdens alt for mange farlige svæklinge. Jeg stoler ikke på ham. Han er ikke selv en trussel, jeg kunne tilintetgøre ham på et øjeblik, men han har farlige kontakter, og han kan købe sig til flere på et øjeblik. Hans tøj er pænt, og hans tone afslører, at han er vant til samfundets høje lag. Hans svaghed er et dække for en, der har den største styrke, der fås i denne afskygning af en verden: guld.

Talagan i Clash' øjne

Mine ånde er magiens vind. Når den lilla sol løfter sig fra horisonten, springer sorte lyn fra mine fingre, bider kød, bider sind, skåner kun sorte sjæle. Jeg ser dig, og jeg ser forbi dig, ser din sjæl – ser ingenting. Dine tanker som en åben bog, skrevet med barnets hænder, kluntet tabte ord. Blæk er blod, og blod er vand – markerne tørster stadig. Bring jeres krig med jer i døden, magien skal aldrig dø, den går aldrig i krig. Gør I den til slave, kommer den tilbage som herre, gør I den til herre, kommer I tilbage som slaver. I leder efter svar, men hvorfor i den virkelige verden?

Du kan gennemskue folk, du kender deres hemmeligheder og ser lige igennem dem. På den ene side betyder det intet for det store billede, på den anden side er det uhyre praktisk for dig. Du er lynende intelligent, men skjuler det bag et slør af meningsløse ord, der kun svagt hentyder til de hemmeligheder du kender. Du nyder at hylle dig selv i en tåge af mystik og se uforstående blive skræmt af dine ord og handlinger.

Du har i de andres tanker læst:

Clash er en forræder, han har aldrig ønsket at hjælpe troldtøjet; det er ved et uheld han har opnået sin titel som en af deres helte, nu udnytter han det blot til at kunne komme jer på nært hold.

Nidak er en mørkelvernes spioner, han har taget spidsen af sine øre for bedre at kunne skjule sig, og som flygtning er han jaget, men ikke et forventet syn. Han samler information om menneskerne og deres svagheder for at kunne give sit folk en fordel, når det kommer til åben krig.

Isuren myrdede sin mand for at være fri til at tage på denne rejse, hun forventer at blive ”det nye riges” leder

Ravan er i virkeligheden mere end han udgiver sig for, han er en prins i forklædning, han bringer sin fader Lord Brannons hemmeligheder med sig for at skænke dem som våben til troldtøjet.

Talagan i Nidak's øjne

Jeg har en magt, som så få andre forstår, at det ville være synd ikke at bruge den. Jeg kender den påståede fare ved at bruge magien og afsløre mig selv, men jeg nyder at se de skræmte bønders ansigter, de er rædselsslagne, uanset hvilken lille ting man gør. Kommer soldaterne efter mig... tja, så har jeg levende målskiver, det er god træning. Jeg er ikke for god til at modtage den hjælp, jeg nu en gang kan få, men elvere og mennesker, der ikke forstår sig på magi, er alle i sidste ende undværlige.

Du er magiker og er derfor højt hævet over alle andre. Der er ingen, der har forstået præcist, hvor farlig du er. Du har ikke i sinde at holde op med at bruge magien, som du plejer, til alle de små hverdagsting, bare for at I kan holde jer i skjul. Det at traske igennem landet er langt mere spændende, hvis det bliver afbrudt af rigtig magibrug fra tid til anden.

Talagan i Isurens Øjne

Jeg er blevet tildelt magiens gave. Der er intet smukkere eller mere fantastisk end magien, og jeg kan ikke lade den forsvinde fra verden. Betvingelsen af alle magiens brugere tærer på kraften selv, og det smerter mig. Jeg ved, hvad magien kan gøre for menneskeheden. Jeg ved, at vi har brug for den. At fjerne den vil være som at skære hænderne fra verden, de kan være farlige, de kan slå og dræbe, men uden dem vil vi alligevel dø. Jeg har et ansvar for magien og overfor verden. Jeg er nødt til at lære fra mig, jeg er nødt til at opretholde magiens eksistens for min egen skyld og for verdens.

Du har aldrig set magien som hverken våben, tjener eller værktøj. Magien er en ven for dig, en som hjælper dig med alt, hvad du har brug for, og til gengæld hjælper du den. Nu har den for første gang i sandhed brug for din hjælp, og du har ikke i sinde at svigte. At du er magiker, er en gave, og der følger et ansvar med. Du er klar over, at mange mennesker frygter magien, fordi de ikke forstår den, men du ved, at den er nødvendig.

Talagan i Rabans Øjne

Så mange, der ikke som jeg har mærket magiens styrke, tror, at magien er til for at tjene og underholde. Det kan være praktisk at holde dem hen i uvidenhed. De tror, at du viser dem din kunnen, når du laver små trylleshows for dem. Du kan slet ikke lade være, du får blomster til at springe ud, sender små flyvende lys rundt i et lokale, får ting til at forsvinde. Det er den bedste måde at vise dem, at magien er ufarlig på. Men den er ikke ufarlig. Du ved, hvad den kan, ved, at du kan flå livet fra et andet menneske på samme tid, som det tager dig at blinke med øjnene. Du kan brænde en by til grunden på den tid, det tager en mand at få sine støvler på.

Men det er jo så meget sjovere, når tryllekunstnerens tricks kommer som en overraskelse.

Du skjuler din sande styrke bag et lallende ydre, der leger med verdens mægtigste kræfter. Du spiller hofnaren, som man altid har villet have dig til – men tag ikke fejl, du er farlig og kan være frygtindgydende, når du vil det; og du nyder det.

Raban Ørnsklo prins af Kaderan

Verden er af lave, og jeg bærer skylden

Den store hal er veloplyst. Soldater står som statuer langs væggene med præcise mellemrum. Der er perfekt stilhed foruden faklernes knitren. Elvernes general Faethalion Frostsol går med faste skridt, hans kappe flagrer bag ham, og han ligner ikke en mand på vej til nederlag. Hans vej over stengulvet bringer ham mod hallens herre og hans rådgivere. Lord Brannon sidder på sin trone og betragter sit offer. Han er ikke nedladende eller hånende, men hans blik er fast og bestemt. Frostsols ord kommer ingen betydning til at have, ligesom den gamle alliance for længst er glemt. Elveren begynder at tale med klar røst, han foreslår alliance, han foreslår fred. Kun én i salen lytter.

Salen er veloplyst, men har sine mørke hjørner. Skjult bag statuer af hallens herrer gennem tiderne, der alle står bag tronen og den nuværende mester, sidder en dreng. Hans hånd knuger om de livløse sten efter støtte. Hans øjne er opspilede i overraskelse. Hans tænder bider sammen om hans læbe for at holde ordene tilbage.

”Vi har aldrig ønsket denne krig, Lord Brannon. Vi kommer med et tilbud om fred, vore magikere kan hjælpe med at gøre jeres marker frugtbare igen, og vores krigere kan hjælpe jer imod enhver fjende, I måtte have.”

Min puls stiger, mit hjerte ræser lykkeligt af sted, så let kan det ordnes. Mit syn danser for hvert slag, som trommer i mine ører, så det nær overdøver lyden af min faders fødder, da han rejser sig. Jeg løsner mit greb om statuen og læner mig frem, til jeg næsten er ude af skyggen. Men jeg standser mig selv i mit overmod.

”Jeg kender dit tilbud, for hvad det er, min gamle ven.” Lord Brannon står lige over for den knælende elver. Hans stemme minder så utroligt om min egen. Jeg forestiller mig at stå på hans plads, og mimer for mig selv min tak. ”Løgn!” Lyden er som min stemme, men ordene ikke mine. Det er som et slag i brystet. Kvalmen overvælder mig, da klingens synger. Jeg lukker øjnene, men den dumpe lyd af hovedet, der lander på jorden øjeblikket før kroppen tilter, maler et levende billede med mine øjenlåg som lærred. Jeg forsøger at vende mig bort og forlade salen, men min balancen er borte. Et øjeblik griber jeg atter efter en af statuerne, men skammen over at være en del af det brænder min hånd. På hænder og knæ trækker jeg mig ud af salen. Skælvende, skamfuld, hadeful. Det overdøver alt, lyden af min faders rådgivere, der roser hans beslutsomhed. Lugten af blod, der klamrer sig til mine tanker, smagen af galde i min mund, selv kulden der kommer indefra og bider min hud. Den overdøver selv fornuften.

Jeg hører ikke til i denne verden, fordi jeg ikke har modet til at forsvare den imod de ugerninger, der bliver gjort.

Du er født ind i en adelig slægt, og som første søn af Brannon, Kaderans herre, stod du til at skulle arve det hele. Dette satte selvfølgelig store krav til dig, og du var igennem hele din barndom bevidst om dit ansvar og stolt over det. Du arbejdede derfor hårdt og gjorde dig umage i alle fag: læsning og fægtning, dans og strategi; men ledere har naturligvis generaler og tolke til at hjælpe sig, når det faktisk gælder. Din fader var ganske stolt over dine evner og din væren, men gav dig til tider reprimander for at konversere med tjenestefolk og deres lige, indtil du lærte at tiltale dem med passende distance. Dine yngre brødre så altid skævt til dig, fordi Brannon spenderede mere tid med

dig. Dette medførte også et mere distanceret forhold til din moder, som påtog sig at give dine brødre den opmærksomhed, de behøvede – et ganske fornuftigt arrangement. Således var din ungdom god, men kom til at slutte alt for tidligt, fordi krigen kom til Kaderan.

Med krigen blev du isoleret. Din fader frygtede et attentatforsøg på dig mere end på nogen andre. Troldtøj lever længe, og han forventede, at de ville forsøge at ramme de kommende generationer. Du blev holdt på afstand af verden, men blev holdt orienteret. Hver eneste dag modtog I rapporter om dødsfald, om forfærdelige hændelser hvor magien var blevet vendt mod normale mennesker. Du blev taget med som observatør, når strategi blev diskuteret, og så hvorledes de smukt udskårne brikker, der repræsenterede elvere og dværge, flyttede sig nærmere Kaderans grænser. Du mærkede frygten knuge dig, du havde ikke set disse fjender, men hver gang du lukkede dine øjne, så du riget i brand. Med tiden blev du rastløs over ikke at være i direkte kontakt med din omverden og ikke at have muligheden for at hjælpe det folk, som du vidste en gang skulle komme til at være afhængige af din dømmekraft og evne. Du sneg dig med til din faders møder, og fra skyggerne bagest i salen lyttede du med til rådslagninger og domsafsigelser, der ikke var ment for dine ører. Langsomt blev du klar over, hvor stor en forskel, der var på, hvad de diskuterede til deres strategiske møder, og hvad man fortalte dig. Det var ikke meningen, at du skulle høre om, hvorledes de brændte elvernes skov og tog deres hjem fra dem. Det var ikke meningen, at du skulle høre dem regne på, hvor meget en soldats liv var værd i guld; men du hørte det alligevel. Da din fader i koldt blod henrettede en elver, som kom for at forhandle fred og endvidere var en tidligere ven og god mand, kunne du ikke længere fornægte den sandhed, det ikke var meningen, at du skulle se – krigen kom ikke fra troldtøjet. Du var rædselsslagen, og i et uovervejjet øjeblik flygtede du fra det eneste liv, du havde kendt. Du burde være blevet, for således kunne du have ændret på denne ugerning, men du frygtede at se din fader i øjnene.

I nogen tid rejste du igennem riget på egen hånd, du blev klar over, hvor lidt du kendte til det land, du kaldte dit. Meget lidt af det, der var nyt for dig, glædede du dig ved. Du havde guld nok til at klare dig, men der var andre ting end føden, det var svært at håndtere. Skylden blev ved med at nage dig, og det blev tydeligt for dig, at du ikke kunne finde en plads i dette samfund. I desperation opsøgte du en mand, som du en gang havde mødt, og hvis navn du siden havde lært at frygte. Clash Ulfbane var forandret, siden du sidst havde set ham, men han var ikke det monster, du havde forventet. Du rejste med ham i håbet om, at han kunne lære dig at finde en plads i denne verden. Eller at finde væk fra den.

Magien er ikke noget, du forstår dig på. Du har set den brugt som et middel til underholdning ved festmiddage og dets lige. Du ved, at den kan bruges til at holde symbolske flammer ved lige i årevis eller tvinge blomster til at springe ud om vinteren. Du har hørt mange forfærdelige historier om den, du ved, at det er et våben, at det kan få lyn til at springe fra en klar himmel og ende en mands liv. At det kan smelte en krigers rustning, imens han endnu bærer den. Tanken i sig selv fylder dig med gru, og du tvivler ikke på, at det kunne ske. Magien har dog også praktiske anvendelser, har du hørt, men du har svært ved at forestille dig dem.

Du frygter magien, men har også nydt godt af den. Det vil uden tvivl være nødvendigt at kortlægge og begrænse al brug af magi, men ligefrem at forbyde den er muligvis at gå for langt.

Jeg er et forfærdeligt menneske. Jeg har levet mit liv trygt bag tykke mure i varme stuer og klædt i silke. På grund af mine glæder har jeg ignoreret verdens problemer. Jeg har fortalt mig selv, at alle andre nok skal klare sig, at smerte og død er noget, der hører fortiden til, som i de store historier – noget vi har besejret. Selv krigens komme var ikke nok til at ryste mig, jeg frygtede mere for mig selv end for nogen anden, og jeg gemte mig og forventede, at klogere hoveder ville løse det hele. Men det gjorde de ikke. Nu ved jeg, at de var en stor del af problemet. Jeg kunne ikke blive hos dem. Jeg kunne ikke blive ved med i stilhed at støtte dem. Jeg gjorde intet for alle dem, der led, alle dem, der havde brug for, at jeg standsede dem, der fik dem til at lide. Jeg er ikke værdig til at lede nogen, ikke værdig til at være en del af denne verden.

Jeg ved ikke nok om magien til at vurdere, om den er så farlig, som de fortalte mig. Jeg forstår, at den kan gøre horrible ting, men det kan ethvert menneske også, det behøver man ikke magiske evner for at være i stand til. Jeg har set så meget den seneste tid, som jeg end ikke vidste hørte denne verden til. En del af mig ønsker at glemme det og vende tilbage til, hvad jeg var, uvidende og lykkelig. Men jeg hader den person, den dreng, der levede af andres hårde arbejde og intet gjorde, imens verden var i forfald omkring ham. Jeg hader mig selv for blindt at stole på det, man fortalte mig. Jeg skubbede enhver tvivl til side, fordi jeg gerne ville tro dem; tro på, at de andre var fjenden, og at vi var de gode. Men verden er ikke så sort og hvid, det ved jeg nu. Jeg må væk herfra, så jeg ikke kan gøre mere skade. Jeg ser stadig slagmarkens døde for mig, og skylden vejer tungt på mine skuldre. Jeg kunne have ført sværdet imod mennesker og trolldøj tillige. Måske burde jeg ikke drage bort, jeg burde rette op på de fejl, der er blevet begået, men der er intet, jeg kan gøre. Den magt, jeg har i resten af verden, vejer intet over for konger og generaler. Jeg hader mig selv for intet at have gjort, men der er intet jeg kan gøre.

Jeg flygter fra det liv, jeg havde. Jeg kan ikke leve blandt bønder, jeg har ingen plads der, så jeg må søge et andet sted, og jeg vil søge iblandt mennesker og magiske væsener tillige. Jeg frygter aldrig at kunne blive af med denne nagende fornemmelse af skyld; måske kræver det, at jeg forsøger at rette op på fejlene i stedet for at flygte, men når jeg passivt kunne gøre så meget skade, tør jeg end ikke tænke på, hvad jeg kan forårsage, når jeg griber til handling.

Clash Vifsbane er en veteran, der er formet af de frygtelige ting, han har set og gjort. Jeg mødte ham en gang, da jeg ikke var mere end et barn, og den gang var han en god mand med tiltro til andre og ønsket om det bedste for alle. En soldat som enhver konge måtte sætte pris på. Meget har ændret sig siden, han har forkastet sin plads iblandt mennesker for at hjælpe trolldøjet nu. Han har set den uretfærdighed, der er blevet udvist dem, og arbejder nu for at rette op på det. Jeg ville ønske, at jeg kunne gribe til handling som ham, men det kolde følelsesløse blik, der fylder hans øjne, når han dræber, holder mig tilbage. Det er, som om han har had til alle. Alle mennesker, fordi de har ladet alt dette ske – fordi de er som mig – til alt trolldøj, fordi de tager kampen op, når vi bringer den til dem, til enhver mand han dræber, fordi han provokerede ham til mord og til sig selv, fordi han lod sig provokere til mord. I historierne var han en helt eller en skurk, alt efter hvem der fortalte dem. I virkeligheden er han begge dele, og han ved det. Jeg frygter ham og ønsker at være som ham på en gang, og jeg beder til, at han ikke genkender mig, for han viser ingen nåde.

Nidak Sortflamme er en af mørkelvernes krigere. Jeg kender ikke meget til det samfund, han kommer fra, men det er tydeligt, at han er bundet af regelsæt så komplicerede, at jeg ingen chance har for at forstå dem, og det hele bunder i hans begreb om ære. Der er ingen tvivl i hans blik eller tøven i hans hænder, når han tager liv. Han er som ustoppelig, og han har en sarkastisk distance til det hele, som er kvalmende. Trods det må han respekteres, han er ikke på flugt fra verden, han frygter ikke et helt rige af mennesker. Det er tydeligt, at han har et mål, en mission, og intet skal holde ham tilbage fra det. Måske søger han et nyt sted til sit folk eller en løsning på denne krise, jeg ved det ikke, men jeg kan ikke forestille mig det, der kunne holde ham fra det. Hvis alle hans folk er som ham, og de beslutter sig for at kæmpe imod os, betyder Kaderans antal intet, så er vi alle fortabte.

Isuren Srsolsol er en af elverne, og ingen af de eventyr, du har hørt, yder hende retfærdighed. Hun er et smukt og uskyldigt væsen, som man end ikke burde sammenligne med et menneske. Der er en ømhed i hendes væren, som er dybere end selv en mors kærlighed til sine børn, og det er, som om hun tildeler den til enhver. Jeg længes efter at være i nærheden af hende, alt hvad jeg må udstå, gør jeg, for at elvere som hende kan være i sikkerhed og blive ved med at eksistere. Men jeg fortjener ikke hendes nærvær, for jeg er skyld i, at så meget skønhed allerede er gået til grunde. Intet får mig til at føle mig skyldig som hende. Det er som en domfældelse hver eneste gang. Kun hun kan i sandhed dømme en persons sind, hvis hun kan tro på, at jeg kan rette op på mine fejl, er jeg ikke fortabt, men fordømmer hun mig for mine onde gerninger, kan intet redde mig. Da du første gang hørte hendes navn, gibbede det i dig, for det var hendes mand, din fader henrettede for øjnene af dig, imens han foreslog en fredsaftale.

Talagan Vindvæver er magiker, og jeg har set ham bruge magi til små ting, til at skaffe lys og flytte på ting uden for rækkevidde. Jeg har set den slags før ved hoffet. Han leger med en evne, som er helt uforståelig for andre. Kaster rundt med ild, der ikke brænder nogen, for at underholde sig selv. Det virker ufarligt, og en gang nød jeg at se på den slags, men nu ved jeg, hvad det kan. Det gør mig urolig, at han skjuler så store kræfter under en sorgløs grimasse og behandler det som en leg. Det er som et spil, hvor han sidder med trumfen og er klar til at komme med nådestødet. Han har evnen til at udradere en hel hær, og han leger med den. Måske burde det virkelig forbydes, så den slags ikke kan ske. Jeg ville gerne hverve mig imod det, men intet skjold kan beskytte mig, hvis han vælger at vende sig imod mig. Men han har intet gjort, intet forkert, jeg burde ikke betvivle ham. Men det er svært at lade være.

Ravan i Clash' øjne

Krigen hærger min faders rige, der var ingen grund til at blive, hvis krigen nogensinde får en ende, og jeg kommer levende fra det, ville der ikke være noget tilbage at arve. Dette er langt mere profitabelt; ude på de vilde våger med undersåtter, der ikke en gang ved, hvem jeg er. Hvis det hele glipper, kan jeg altid stikke hjem igen, og se hvilke rester der falder af – det vil ikke være svært at få dem til at tro på, at jeg blev holdt fangen; men hvis troldtøjet faktisk vinder, ville det være tåbeligt ikke at lade dem tro, at man er på deres side.

Du er en charlatan og en lykkeridder. Du går efter profitten, og det er dig ligegyldigt, hvem du træder over tærne på vejen. Du ved, at det er fornuftigt at helgardere sig, og gør det i videst muligt omfang.

Ravan i Nidaks øjne

Jeg er bange. Jeg aner ikke, hvad jeg tænkte på, da jeg stak af. Mit guld er ved at slippe op, så jeg kan snart ikke længere købe mig beskyttelse. Jeg kommer til at ende mine dage i en grøft, rippet for alt, hvad jeg ejer. Jeg er ingen kriger, jeg er ikke en gang diplomat. Alt hvad jeg har lært, alle de år var til ingen verdens nytte. Intet af det forberedte mig på dette. Jeg er i et land hærget af krig, og hvis nogen finder ud af, hvem jeg virkelig er, er jeg fortabt. Men jeg kan heller ikke vende tilbage, hvordan skal jeg kunne sidde der og vide, at jeg er skyld i al den lidelse. Jeg er fortabt. Der er intet jeg kan gøre.

Du er en tudeprins. Du har været vant til at blive opvartet på alle tænkelige måder. Du flygtede fra din skærmede tilværelse og tænkte ikke over, at du netop havde været så skærmet, at du intet vidste om, hvad verden havde dig i vente. Du kan ikke se nogen lykkelig ende på dette. Du er nødt til at finde nogen, der kan passe på dig, for det kan du bestemt ikke selv. Du er bange for selv din egen skygge.

Ravan i Isurens Øjne

Jeg er her, fordi det er det rigtige at gøre. Jeg ved måske ikke meget om verden, men det er på tide, at jeg lærer, og det er blevet klart for mig, at det ikke kan gøres igennem bøger, om end jeg har lært meget på den måde. Jeg er duelist, og jeg er diplomat. Jeg taler måske kun på vegne af mig selv nu, men derfor kan jeg også tale med desto større røst. Jeg er ikke kun på flugt, jeg leder efter en vej ud af denne krise. Jeg holder ikke af at ty til klingen, og jeg ser ikke mig selv i spidsen af en hær, men når det er nødvendigt, kan jeg udgyde blod og tale med den autoritet, der er sig passende.

Du har et godt hjerte og kæmper for dem, der har brug for det. Du ser ikke dig selv som helten eller hovedpersonen, men du ved, hvad der skal til, og er villig til at satse alt på at få det igennem. Du kan forsvare dig selv eller andre, når det er nødvendigt, og du har lært at tale som en hærfører, når du virkelig mener, at der er noget, det er værd at sige.

Ravan i Talagans' øjne

Jeg er ingen kriger, men jeg behøver ikke at kunne noget så tarveligt som at svinge et mordvåben. Jeg har et våben, der langt overgår alle andre, for jeg har guld nok til at købe hvert et usselt hul, vi passerer. Jeg har kontakter overalt i landet. Jeg rapporterer fra tid til anden, om hvad jeg ser. Min fader kan bruge informationen, som han ønsker, og til gengæld sørger han for, at jeg har alt, hvad jeg skal bruge. Måske indser han, at ikke alt troldtøj er ondt, måske leder mine ord ham til dem – under alle omstændigheder fremskynder jeg krigens endeligt, og det er vil et nobelt mål.

Du er fysisk svag, men gør op for det med dit intellekt og dit guld. Du er vant til at kunne købe dig ud af alle problemer og at spille folk ud imod hinanden, som det nu en gang er en tradition at gøre ved hoffet. Du er ikke helt uden moralske skrulper, men såfremt du kan undskylde dine handlinger, er det nok.

I denne version er du med som spion for din fader.